

RASPRODAJA SREĆE

VESNA RADUSINOVIĆ

Laguna

Naslov originala

Vesna Radusinović
RASPRODAJA SREĆE

Copyright © 2004 Vesna Radusinović
Copyright © 2008 ovog izdanja, LAGUNA

Mom sinu Vedranu...

Tog jutra je na moju kapiju došao Saša i tražio novac. Po ko zna koji put. Dala sam mu sto evra i Darkovu plišanu žirafu, sela u džip i odvezla ga do hotela, gde ga je čekala bivša žena, bivša pevačica, lepotica i uopšte bivša...

Mahnula sam mu kratko i nastavila ka crkvi svetog Marka, izmučena noćnim košmarom, koji se i ovog puta završio pucnjem. Jasno sam videla čoveka sa kačketom kako beži, videla sam krv, čula pucanj i tu je bio kraj. Kraj sna. U sanovniku je pisalo da je krv radost, pucanj vest, i najpre htjedoh da se vratim u krevet.

Ni Sašino reketiranje, i prosjačenje, nije me sludelo kao obično, ni bunovni šofer, koga sam probudila da vozi Darka u školu, ni pogled na obe kućne pomoćnice, koje su spavale čvrstim snom... Bila sam mirna i šetala se po salonima moje velelepne kuće, otvarala vrata soba, kupatila, ostave, teretane, dodirivala prazno, belo, ogromno platno pored bazena, a kako su vrata njegove sobe jedino za mene nedeljama bila zatvorena – nisam se usudila da ih otvorim ni tog jutra, iako sam znala da on nije tu. Njegovog

auta nije bilo nigde, a od obezbeđenja ni traga ni glasa... Nisam ga volela.

Nisam ga volela, jer me je tukao, ponižavao pred svima i bacao mi novac u lice, ili na pod, da ga skupljam isplaženim jezikom. Ili bi izvadio neko meso iz zamrzivača, i terao me satima da sedim na njemu ne bih li ga „odmrznula“ dupetom. Jednom je stavio parče bifteka na moj krvavi uložak i pustio pit bula na mene, vezanu za krevet. Onda mi je platio plastičnog hirurga i naredio mu da mi, kad me već ušiva, uradi himen. Tako sam posle dva braka, i osmogodišnjeg sina, jednog jutra osvanula *nevina*. Ne, ne, nisam ni mislila da je to uradio iz štosu ili želje da me opet uzme „prvi put“ – i dobro sam znala da me čeka mukotrpno okajavanje greha preko kojeg nije mogao da pređe.

Prevarila sam ga. A ti, bar da sam ga prevarila onako kako to opisuju u knjigama. Udar groma, pa kao ne znaš gde si, leptirići u stomaku, klecanje kolena... Luda od ljubavi... Ne! On je doveo Gocu i Luku u našu kuću, angažovao nekog barmena kome je očito jedini zadatak bio da nas potpuno iznapija te noći, i više se i ne sećam kako se nesrećni Luka našao u meni.

Pamtim samo njeno jaukanje, i mog muža, koji balavi i roni u njenom međunožju, i poliva je što vodom iz bazena, što multiplaj orgazmom, ako se tako uopšte zvao taj koktel. A tek kad me čuveni fudbaler, za dve glave niži od mene, pitao da li mi je lepo, i da li sam svršila – e, tu sam već pobegla u toalet da se isporučam. I

dok sam šakama hvatala ledenu vodu, pljuskajući se po licu, grudima, vratu, moj muž je ušao noseći Gocu na sebi, zarivajući se u nju onako, u hodu, kao da mu je svaki put poslednji. Htela sam da izađem, i da zbrišem u dečju sobu, ali me je dohvatio za kosu i olupao bar dve pločice mojom glavom, ionako poluraspadnutom od alkohola i kokaina, koji se, po Mišinoj želji, služio isključivo na ogromnoj i teškoj ispoliranoj srebrnoj tacni...

Sigurno bi polupao celu kuhinju da nije stajala baš tu gde je on bacio pogled... Posluga je od njega zazirala, ali se niko nije usuđivao da ode. Miša ih je velikodušno i često kitio novčanicama „da im se nađe“...

Ta Goca i njen Luka živeli su sa dvoje dece u kući preko puta naše, i znam da sam se, pre nego što sam se onesvestila na podu kupatila, pitala kako ćemo dalje kad se ta sumanuta noć završi... Poslednje što sam čula bilo je njeno stenjanje „jaoj... jaoj“, a poslednje što sam pomislila bilo je kako samo srećne žene tako jauču – a ja zasigurno nisam od tih.

I doktor, koji je stigao da mi sanira povrede slučajnog proklizavanja kroz kupatilo, čim me je smestio u ligeštol, na čemu je Miša insistirao, pridružio se mojim i dalje napaljenim „gostima“... Luka je tupo gledao kako ova dvojica razvlače Gocu – jedan spređa, drugi otpozadi... A ja sam opet tonula u san – i čudila se što je prestala da jauče. Njoj je to nekako stajalo.

Mislila sam da ćemo tu noć nekako pregrmeti, zaboraviti, prekrižiti kao milion stvari do tada... I bila sam donekle u pravu. Miša je sve zaboravio, osim da mene, sa sve čalmom na glavi, ranom zorom i teškom šamarčinom podseti da sam dro-lja koja se pored maloletnog deteta u kući, i na muževljeve oči, razvaljuje pored bazena, i to ni manje ni više nego sa proslavljenim fudbalskim asom i prvim komšijom.

– Ej, bre, fufo jedna, pa drvo se na drvo naslanja – a komšija na komšiju... To si našla da mi uradiš. Za srce da me ujedeš... Mene, koji sam ti pružio sve, sa ulice pokupio i tebe, i ovo tvoje ko zna čije kopile... Šta si meni rodila?!

Dobro je znao da ne može imati dece, njegovi spermatozoidi su bili skoro pa nepokretni. Bili smo zajedno kad su nam na najčuvenijoj evropskoj klinici to potvrdili kao konačno. Znao je i da sam bila udata za Sašu i da je Darko rođen u braku, sve je on znao, a jedino ja nisam zašto se galantni zaštitnik i šarmer pretvorio u krvoločnu zver, niti mi je bilo jasno zašto me jednom

ne dokrajči. Samo nekoliko dana pre izuma sa biftekom i uloškom, doneo je ogromnu korpu cveća Rosi, zaduženoj za njegove košulje i odela, a meni je u krilo utrpao pustinjski kaktus, bez celofana i saksije, sa uputstvom na kome je pisalo da cveta samo jednom...

Goca se po komšiluku raspricala kako je kod nas pravo ludilo i kako se nikad, i nigde, nije bolje provela, pa su nam sve češće počeli dolaziti Lola i Marko, bivša stjuardesa i biznismen, vlasnici neke fol firme na Devičanskim ostrvima.

– To je idealno mesto za moju ženu. Ona je devica. Ne verujete?! Neka vam sama ispriča kako je ponovo postala *virgo intacta*... Moja devica, nevernica sa sto lica...

Ma, nisam se više nešto mnogo ni potresala. Da je to bio neki fini svet, pa i da se stidim. Ovako sam ih pustila da mi rade šta hoće, dete sam sklanjala od svega, upisala ga u američku školu, i zapravo smo živeli u pauzama, u međuvremenu... A šta sam pa drugo mogla?! Iste noći kada nam je velikodušno ponudio gomilu para na zajam, znala sam da ugovor sa đavolom ne može dobro da se završi. Darko je imao pet godina, Saši se smešila smrt sa svih strana, kockao se, gubio i nije imao odakle da plati dugove. Pa je i mene, sa detetom, Miši dao u „rem“...

Svima je bilo jasno da otkupa nema, a i Miša je tada bio nekako... normalan. Vodio je Darka i u *Mekdonalds* i u zoološki vrt, kupovao nam je sve i svašta, pa sam se zbog kuće, da bi mogao

da je proda i plati nove dugove, najpre formalno razvela od Saše, a posle „normalno“ udala za Mišu, jer je sve, osim njega, bila jeziva neizvesnost... Strepela sam da mi neko ne otme dete misleći da imamo para, a najčešće nisam znala šta da mu dam da jede.

Smučilo mi se da kradem po Sašinim džepovima, kada pijan dođe sa kocke, a morala sam, nije mi bilo druge. Darko mali i sladak, a nikad ništa novo na njemu, pozajmljena kolica, dubak, stolica za jelo... Koliko puta sam se rasplakala u parku, gledajući srećne majke kako deci koketno nameštaju kačkete, ili vežu pertlicu na patikicama, uz koje obično idu fensi čarapice sa džepovima... A i one, skockane po poslednjoj modi, palile bi uske, duge cigarete i žalile se na ukus mentola, ili na alergiju od jagoda, o kojima sam mogla samo da sanjam... I sanjala sam često kako u nepostojeći multipraktik sipam kao krv crvene, velike, duguljaste jagode, i baš kad hoću da nahranim Darka, ili se spotaknem o nešto – sve prospem, ili se jednostavno sama od sebe probudim. A Sašu je bilo baš briga za sve. Njemu ništa nije nedostajalo. I jednom mi je sarmice od zelja sa orasima zafrljačio kroz prozor, jer je on navikao da se to pravi sa mesom, a ja dobila orahe, i recept od komšinice, pa sva srećna potrčala da ga iznenadim. A onda se desilo nešto što je zauvek izmenilo naše živote. Bila je Nova godina, i Saša je pozvao roditelje i svoju ćerkicu iz prvog braka, i naše komšije, prilično

simpatične i dobrodušne, da uz večeru zajedno sačekamo ponoć. Ja opet da se pokažem kao super domaćica, i umesto da zveknem sve na sto odjednom, pa ga nazovem srpskim, švedskim il' američkim – postavila stolnjak, cveće, čaše, sve po propisu, duple tanjire, sve kao precrtano iz časopisa. I da se ne bi slučajno ohladilo, htela sam sama da ih poslužim. Svima redom sam iz ovala servirala komade pečenja. Kad sam stigla do Sofije, Sašine ćerke, samo je pokrila rukicama tanjir i rekla: „Neću, hoću tata da mi sipa“. Tata je slučajno bio u kupatilu, i nije video i čuo njeno odbijanje, ali njegovi roditelji i naše komšije jesu. Kada se vratio, i video kako na stolu samo njen tanjir zjapi prazan udario me pesnicom u bradu. Tako snažno da sam se jedva održala na nogama. Nikome nije palo na pamet da progovori. Zavladala je mukla tišina, i ja sam pomislila kako baš neću, tu pred svima, da jaučem, a posle kako uopšte neću da jaučem, i još sam sebe smatrala krivom, što se to dogodilo u novogodišnjoj noći. Da im ne kvarim raspoloženje, otišla sam u Darkovu sobu, legla na pod pored njegovog roze kreveca, dobijenog od ko zna koga, i mislila gde ću i od čega da kupim neku belu boju da ga prefarbam.